

Τα εξοχικά κέντρα “Αύρα” και “Οαση” του Σιδηροδρομικού Σταθμού Σίνδου

Μόλις εγκαταστάθηκαν στη νεοσύστατη κοινότητα της Σίνδου, οι ανήσυχοι και δημιουργικοί πρόσφυγες οργάνωσαν εμπορικό κέντρο γύρω από τον Σιδηροδρομικό Σταθμό. Σ' αυτό το εμπορικό κέντρο ο πρόσφυγας Νικόλαος Περπερίδης δημιούργησε το 1930 το εξοχικό κέντρο “ΑΥΡΑ”. Μετά από λίγο χρόνο ο Τρουλινός, που ήρθε από τη Θεσσαλονίκη, δημιούργησε και αυτός το κέντρο “ΟΑΣΗ”.

Στους δύσκολους εκείνους καιρούς, οι πρόσφυγες περνούσαν τακτικά τα βράδια διασκεδάζοντας σ' αυτά τα δύο κεντράκια με την λατέρνα του συμπατριώτη τους Μπούρμπουλα και την καϊντα του τελάλη Καϊντατζή. Τις Κυριακές και τις γιορτές γλεντούσαν με τα ισπανοεβρειακά συγκροτήματα, που ήταν τα καλύτερα της εποχής.

Έτσι απλά κυλούσαν οι μέρες γιατί έτσι το απαιτούσε η ζωή, μέχρι που ήρθε ο πόλεμος του 1940 και σταμάτησε κάθε δραστηριότητα σ' αυτά.

Στην αρχή της κατοχής η “ΟΑΣΗ” χρησιμοποιήθηκε από την Κοινότητα Σίνδου για να στεγάσει ορισμένες τάξεις του δημοτικού, γιατί η εκκλησία και το καφενείο του Νικολάου Κομπάνια δεν μπορούσαν να καλύψουν τις ανάγκες

που παρουσιάστηκαν με την επίταξη του σχολείου από τους Γερμανούς. Η “ΑΥΡΑ” υπολειτούργησε σαν καφενείο, γιατί από εκεί περνούσαν πολλοί άνθρωποι, άλλος για να φτιαχτεί, άλλος για να ζήσει, μιά και απέναντι υπήρχε ο Σιδηροδρομικός Σταθμός. Αλλά και οι αιχμάλωτοι, κάθε φορά που σταματούσαν τα τραίνα που τους μετέφεραν, κοιτούσαν να τρυπώσουν στο καφενείο, ή να κλέψουν φρούτα από τα γειτονικά αμπέλια, εκμεταλλευόμενοι την τυχόν απουσία του Γερμανού φρουρού. Το Φεβρουάριο του 1943 οι Γερμανοί επίταξαν και την “ΟΑΣΗ” και την χρησιμοποίησαν για αναρρωτήριο μέχρι το Νοέμβριο του 1944, που έφυγαν από την Σίνδο.

Όταν τελείωσε η κατοχή, τα δύο κέντρα ξαναλειτούργησαν, η “ΑΥΡΑ” με τον παλιό ιδιοκτήτη και η “ΟΑΣΗ” με νέο, την οικογένεια Ταμπάκη, γνωρίζοντας και τα δύο καλές μέρες, παρά τα προβλήματα και τη δύσκολη οικονομική κατάσταση που άφησε ο πόλεμος. Σχεδόν κάθε Κυριακή στους θερινούς μήνες, εμφανιζόταν σ' αυτά μοντέρνα συγκροτήματα της εποχής και έτσι άρχισε μεταξύ τους σκληρός ανταγωνισμός.

Οι μέρες που ξεχώριζαν στα δύο κέντρα, ήταν

γύρω από την Πρωτομαγιά. Η Σίνδος τη μέρα αυτή είχε μιά ιδιαίτερη κίνηση, γιατί δεν υπήρχαν ακόμη τα βαποράκια που αργότερα μετέφεραν τον κόσμο της Θεσσαλονίκης στην απέναντι ακτή του Θερμαϊκού. Έτσι καλύτερη λύση ήταν η Σίνδος, μιά και εξυπηρετούσε το τοπικό τραίνο και η μικρή απόσταση από την πόλη. Για το λόγο αυτό αρκετοί εκδρομείς και σχολεία ερχόταν από τη Θεσσαλονίκη, και έκαναν πρώτη στάση στα δύο κέντρα. Άλλοι έμεναν εκεί για γλέντι και άλλοι πεζοί, ή με το αυτοκίνητο του μπάρμπα-Γιώργου Αρβανιτίδη, τραβούσαν για τα Καραγάτσια. Αυτό, σε μικρότερη ένταση, συνεχιζόταν και όλη την περίοδο της άνοιξης. Το Δεκαπενταύγουστο μάλιστα γινόταν γλέντι μέχρι πρωίας, μιά και ήταν η τοπική γιορτή για την κλειστή αγροτική κοινωνία της Σίνδου.

Σήμερα τα δύο κέντρα είναι εγκαταλελειμένα και αποκομμένα από τη ζωή της Σίνδου. Παραμένουν εκεί, θυμίζοντας παλιές εποχές και περιμένουν απόφαση της ΕΤΒΑ που θα κρίνει την τύχη τους, μιά και ανήκουν πλέον στη δικαιοδοσία της.

ΑΛΕΚΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

